РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
2 У 2322/16
20.12.2019. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Гајић Салзбергер, председника већа, мр Весне Чогурић и Весне Даниловић, чланова већа, са судским саветником Снежаном Николић, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца АА из ..., ..., поднетој против туженог Министарства финансија Републике Србије-Сектора за имовинско-правне послове, ради поништаја решења, број: 463-02-00685/2007-07 од 30.12.2015. године, уз учешће заинтересованих лица Дирекције за грађевинско земљиште и изградњу Београда Ј.П., Београд, ул. Његошева број 84 и "ББ" д.о.о. из ..., ..., кога заступа пуномоћник Часлав Петровић, адвокат из Новог Београда, ул. Шпанских бораца број 36, као и са заинтересованим лицима ГО Вождовац, коју заступа Јавно правобранилаштво, Београд, ул. Устаничка број 33 и "ВВ", ..., д.о.о. из ..., ул. ..., у предмету грађевинског земљишта, по одржаној усменој јавној расправи, дана 17.12.2019. године, у нејавној седници већа, одржаној дана 20.12.2019. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба се **ОДБИЈА.**

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац АА из ..., ..., да заинтересованом лицу "ББ" д.о.о. из ..., ..., накнади трошкове управног спора у износу од 43.500,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена на решење Одељења за имовинско-правне послове, Општинског органа управе општине Вождовац, број III 465-3/2012 од 06.10.2014. године, којим је одбијен, као неоснован, захтев тужиоца за поништај извршног решења Секретаријата за имовинско-правне послове општине Вождовац, број У. 463-63/74-17 од 20.06.1975. године.

Решењем Секретаријата за имовинско-правне послове Скупштине

општине Вождовац у Београду, број У. 463-63/74-17 од 29.09.1975. године, ставом 1. диспозитива одлучено је да се изузима из поседа земљишно-књижних сакорисника ГГ и ДД, са по 1/2 дела, национализовано грађевинско земљиште у КО ..., к.п. ... у површини од 265,20м2, ЗКУЛ ... и даје на трајно коришћење општини Вождовац у Београду; ставом 2. диспозитива одлучено је да ће изузето земљиште Дирекција за изградњу и реконструкцију Београда припремити и уредити у сврху изградње котларнице "Вождовац", према урбанистичком плану; ставом 3. диспозитива одлучено је да накнада за изузето земљиште пада на терет Дирекције за изградњу и реконструкцију Београда-Градског фонда за финансирање уређивања градског земљишта и биће утврђена у посебном поступку, док је ставом 4. диспозитива одлучено да ће ово решење служити као основ за укњижбу права коришћења у корист општине Вождовац у Београду у земљишној књизи.

У тужби која је поднета Управном суду дана 17.02.2016. године, као и поднесцима од 26.11.2019. године и 16.12.2019. године, тужилац је оспорио законитост решења туженог органа из свих законом прописаних разлога. У тужби наводи да је поднео захтев по Закону о планирању и изградњи за формални поништај решења о изузимању, број У 463-63/74-17 неизграђене грађевинске парцеле к.п. ..., 2006. године надлежном имовинско-правном одељењу општине Вождовац. Управни поступак за поништај решења о изузимању из некадашњег ЗКУЛ ... КО ..., за право коришћења предметне парцеле, односио се на члан 86. став 7. Закона, јер земљиште није приведено намени за изградњу топлане Вождовац. Наводи да је приликом подношења захтева у марту 2006. године по Закону о планирању и изградњи ("Службени гласник РС", број 47/03 и 34/06), орган био обавезан да у року од 60 дана поништи решење о изузимању. Указује да је предметна парцела у време поднетог захтева по приложеној копији и извештају из катастра, ЗК улошку ..., аерофото снимку, била празна без објеката, неизграђена, неприведена намени изузимања за котларницу, а по увиду у план Генералног плана Београд, ГП 2021, усвојеном 19.03.2003. године, предвиђена за становање. Да је парцела била изграђена, у Увиду из ГП 2021-издатом 21.08.2006. године, писало би да је катастарска парцела ... изграђено земљиште. Такође, истиче да је изгубљен доказ ЗКУЛ ..., кога нема у списима предмета. Указује да је заједнички закључак свих вештака да кат.парц. ... КО ..., није приведена намени за котларницу "Вождовац", ради које је изузета ранијем власнику по решењу о изузимању број: 463-63/74-17, у површини од 265,20 м2, некадашњег ЗКУЛ-а ... КО ..., а данас у ЛН 4034. Предложио је да суд тужбу уважи и наложи Министарству финансија Републике Србије, поништај решења о изузимању У 463-63/74-17 од 20.06.1975. године за катастарску парцелу ... у КО ..., у површини од 265,20м2 у право приватне својине на име наследника ранијег сопственика, АА, а у законском року. Пресуда треба да утврди да је предметно земљиште у режиму осталог, неизграђеног, предвиђеног за становање и стамбену изградњу. Пресуда у складу са измењеним Законом о планирању, преводи право коришћења у право приватне својине на катастарској парцели ..., лист непокретности ..., Катастра непокретности Вождовац, на име тужиоца, као и да обавеже уписане кориснике у листу непокретности ..., да закључе Уговор о закупу к.п. ... за 265,20м, у року од 30 дана по правноснажности ове пресуде.

У одговору на тужбу туженог органа који је достављен Управном суду дана 05.05.2016. године, тужени орган је навео да сматра да тужилац у тужби није навео нове чињенице, нити приложио нове доказе, те стога остаје при разлозима изнетим у оспореном решењу и предлаже да се тужба одбије као неоснована.

У одговору на тужбу, датом преко пуномоћника, заинтересовано лице "ББ" д.о.о. ..., који је достављен Управном суду дана 22.03.2016. године, навело је да је с обзиром на то да је грађевинска дозвола (односно одобрење за изградњу) у конкретном случају издато у фебруару 2004. године, а којој су претходили бројни акти и радње, а то значи да је изградњом објекта несумњиво дошло до привођења земљишта намени у оквиру рока из члана 86. став 7. Закона. Из наведеног, несумњиво произлази да је земљиште катастарске парцеле ..., која је сада у оквиру катастарске парцеле .../... КО ..., изграђено грађевинско земљиште. Наводима тужбе се у суштини оспоравају уз низ нетачних правних конструкција, правоснажна решења и одлуке надлежних органа којима је одобрено привођење земљишта (спорне парцеле) намени у складу са важећим планским актом у тренутку доношења аката и на основу којих је спорно земљиште изграђено, те нема основа за примену одредбе члана 86. став 7. Закона. Бројни појединачни и правоснажни акти који су донети у вези са земљиштем (катастарском парцелом) које је предмет овог поступка, не могу бити предмет преиспитивања, јер сви ти акти делују својом правноснажношћу *erga omnes*. У вези са тим је и бесмислени навод у тужби, да је на овој катастарској парцели изграђен бесправни објекат, тако да,на основу члана 75. Закона, предметна катастарска парцела представља неизграђено земљиште, те да услед тога има места примени члана 86. став 7. Закона и поништају решења о изузимању. Такође су и наводи тужбе који се односе на оцене у налазима вештака о правилности спроведених поступака неосновани, јер представљају правне оцене изван оквира улоге и компетенције вештака у управном поступку. Погрешна је констатација да вештаци треба да одговоре на питање, да ли је земљиште приведено намени према члану 86. став 7. Закона. То представља правно питање у односу на које оцену и закључке доноси надлежни орган. Орган који је овај поступак водио је једино надлежан да даје тумачење правне норме члана 86. став 7. Закона и у вези с тим оцењује доказе употребљене у овом поступку у погледу постављеног правног питања, да ли је земљиште изграђено, односно приведено намени и у вези с тим да ли има места примени члана 86. став 7. Закона. У односу на остале наводе у тужби, истиче да су неосновани. Наиме, "ББ" д.о.о., као заинтересовано лице у овом поступку, је право на овој непокретности стекло теретним правним послом, о чему у спроведеном поступку постоје несумњиви докази. У систему позитивног законодавства Србије, у односу на имовину одузету ранијим сопственицима, поред Закона, који је предвидео могућност враћања неизграђеног земљишта, донет је и Закон о реституцији и обештећењу, који право на натуралну реституцију ограничава у погледу оних стицалаца права на тој непокретности, када су стечени теретним правним послом. У том погледу је надлежни орган у конкретном случају приликом тумачења члана 86. став 7. Закона, дужан да поштује уставне принципе јединства правног поретка. Такође, право на мирно уживање имовине, легитимна очекивања и постојаност трансакција и правних послова, заштићени су као људска права непосредно самим Уставом Србије и Европском конвенцијом о људским правима. Оспореним решењем је, према изнетом, правилно утврђено на основу спроведеног поступка, да је земљиште катастарске парцеле у односу на које је постављен захтев за поништај решења о изузимању, изграђено и као такво није обухваћено одредбом члана 86. став 7. Закона, те да је правилно одбијен захтев тужиоца. На основу изнетог, заинтересовано лице предлаже суду да тужбу одбије, као и да обавеже тужиоца да му надокнади трошкове и то на име састава одговора на тужбу по АТ у износу од 36.000,00 динара.

У одговору на тужбу заинтересованог лица Дирекције за грађевинско земљиште и изградњу Београда Ј.П., који је достављен Управном суду дана 23.03.2016. године, наводи се да тужилац поново наводи исте чињенице, инсинуације и

непоткрепљене тврдње које су већ више пута истицане током поступка, а које се односе на поступак препарцелације, урбанизма, градње објекта који је укњижен на новоформираној катастарској парцели, располагања земљиштем и сл., за које тврди да су незаконите, а које су изнете и у жалби против првостепеног решења и које је другостепени орган у образложењу свог решења навео, образложио, размотрио и дао јасну оцену из ког разлога исте није прихватио као битне и релевантне за одлучивање. Првостепени и другостепени орган правилно су применили материјално право, позивајући се на законске прописе, као и установљену праксу у пресудама Управног суда, 20 У 10376/15 од 07.10.2015. године, 12 Уп 4/14 од 21.10.2015. године и пресуди 3 У 3661/13 од 18.09.2014. године, а у којима је заузет став да је у предметима поништаја решења применом члана 86. став 7. Закона о планирању и изградњи, одлучна чињеница да је земљиште које је предмет поништаја приведено, не само намени ради које је извршено изузимање земљишта, већ и другој измењеној намени у складу са измењеним планским актом у складу са Законом, што је случај у предметном поступку. Ова Дирекција још једном истиче, као и током целог поступка, да је Град Београд решењима Извршног одбора од 23.03.2001. године и 23.05.2003. године располагао, између осталог земљишта и катастарском парцелом ... КОБ ..., у потпуно законитом поступку доделе земљишта, након спровођења јавног надметања, по важећем планском акту ДУП-у подручја између улица Бебелове, Војводе Степе, насеља Јајинци и Булевара југословенске армије (“Службени лист града Београда”, број 12/86), о чему постоје докази у списима предмета. По важећим законским прописима у време изузимања, као и у време доделе, поступци изузимања земљишта из поседа ранијих корисника, управо су и спровођени ради доделе градског грађевинског земљишта инвеститорима, у законом предвиђеној процедури, а ради изградње објеката предвиђених планском документацијом, односно привођења земљишта планираној намени. Како све до доношења Закона о планирању и изградњи (“Службени гласник РС”, број 47/03), није била прописана обавеза, ни рокови за привођење земљишта намени, нити је постојала могућност да ранији власници поднесу захтев за поништај решења о изузимању, уколико на предметном земљишту у одређеном року није извршена изградња, то се додела земљишта инвеститорима ради изградње не може и не сме сматрати незаконитим или несавесним располагањем. Дирекција истиче да су и првостепени и другостепени орган на правилан начин оценили и образложили чињенице да катастарска парцела ... КО ..., више не представља самосталну парцелу, већ да је иста утопљена у катастарску парцелу .../... КО ..., те да се решење о изузимању из тог разлога не може поништити, а што је став Врховног суда Србије изнет у пресуди 5070/07 од 05.03.2008. године. Сходно наведеном, другостепени орган је образложеном оценом жалбених навода, потпуном оценом доказа у списима предмета, на основу потпуно утврђеног чињеничног стања и правилном применом материјалног права, донео одлуку у овој управној ствари, те Дирекција за грађевинско земљиште и изградњу Београда ЈП, као једно од заинтересованих лица у овом управном спору, предлаже да суд донесе пресуду којом ће тужбу тужиоца АА одбити у целости, као неосновану и потврдити решење Министарства финансија Републике Србије од 30.12.2015. године.

Управни суд је одржао усмену јавну расправу у присуству тужиоца АА из ..., заступника заинтересованог лица Дирекције за грађевинско земљиште и изградњу Београда Ј.П., ..., као и пуномоћника заинтересованог лица “ББ” д.о.о. из ..., Часлава Петровића, адвоката из Београда, а у одсуству уредно позваног туженог органа и уредно позваних заинтересованих лица Градске општине Вождовац, коју заступа Јавно правобранилаштво ГО Вождовац и “ВВ”, ..., д.о.о. из ..., применом

одредбе члана 34. став 2. и 38. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, бр. 111/09).

На усменој јавној расправи, тужилац је предложио да суд тужбу уважи, наводећи да трошкове нема.

На усменој јавној расправи, заступник заинтересованог лица Дирекције за грађевинско земљиште и изградњу Београда Ј.П., предложио је да суд тужбу одбије, а трошкове није имао.

На усменој јавној расправи, пуномоћник заинтересованог лица је предложио да суд тужбу одбије. Трошкове је тражио за састав одговора на тужбу у износу од 36.000,00 динара и за приступ одржаној расправи у износу од 18.000,00 динара, као и за једну неодржану расправу у износу од 9.000,00 динара.

По оцени навода у тужби, одговора на тужбу, списа предмета и навода странака изнетих на усменој јавној расправи, Управни суд је нашао да је тужба неоснована.

Ово стога, што из списа предмета и образложења оспореног решења произлази да је тужени орган у поступку, који је претходио доношењу оспореног решења, утврдио да је ожалбено решење донето у извршењу решења Министарства финансија Републике Србије, 07 број: 463-02-00685/2007 од 26.03.2012. године, при чему је по налажењу туженог органа, првостепени орган у свему поступио по указаним примедбама изнетим у образложењу тог решења. Наиме, првостепени орган је у поновном поступку одредио вештака дипл. инг. грађ. ..., те је дана 25.03.2014. године, извршио увиђај на лицу места на к.п. бр. ... КОБ-..., коме су приступиле све странке и заинтересована лица, а затим је дана 22.05.2014. године, одржао усмену јавну расправу, те је након утврђеног чињеничног стања и оценом свих доказа изведених у претходном и поновном поступку, утврдио да нису испуњени услови из члана 86. став 7. Закона о планирању и изградњи (“Службени гласник РС”, бр. 47/03) и захтев одбио, као неоснован. Тужени орган је увидом у списе утврдио да је првостепени орган спровео поступак и у истом утврдио да је ИО Града Београда 2001. године, решењима доделио земљиште предузећу “ЂЂ” и “ВВ” и групи инвеститора, а између осталог и к.п. бр. ... КО ..., ради изградње објеката друштвено-културних активности и производно-занатских објеката мале привреде према ДУП-у објављеном у “Службеном листу града Београда”, број 12/86, да је надлежни Секретаријат града Београда издао грађевинску дозволу 2004. године и употребну дозволу 2008. године, које су оглашене правоснажним, а да је Републички геодетски завод 2006. године предметну к.п. бр. ...., спојио са другим парцелама у к.п. бр. .../... КО ..., пов. 7546м2, па је Земљишно-књижни суд 2006. године укњижио као корисника парцеле предузеће “ВВ”, и извршио укњижбу објекта изграђеног на истом земљишту на основу напред наведених дозвола и да је “ББ” д.о.о., теретним правним послом стекла власништво, односно купила ту непокретност од “ЕЕ”, правног следбеника предузећа “ЂЂ” и других и то своје право укњижила, тако да је корисник са 5000/7549 на земљишту и власник објекта, односно да се ради о изграђеном грађевинском земљишту. Даље је у образложењу ожалбеног решења наведено да није прихваћен налаз и мишљење вештака грађевинске струке у коме је наведено да предметна кат. парцела ... КО ..., није приведена намени за коју је изузета, из разлога што је та кат. парцела утопљена у кат. парцелу .../... КО ... и на истој је изграђен објекат који је

укњижен, па се сматра да је земљиште изграђено и приведено касније предвиђеној намени од стране лица коме је земљиште дато на коришћење, управо у циљу привођења намени утврђеној важећим планским актом, што је уосталом и став Управног суда изнет у пресуди У 263/13 од 17.10.2013. године. Приликом одлучивања нарочито је узета у обзир чињеница да је предметна парцела спојена са другим парцелама у к.п. бр. .../... КО ... и да не представља самосталну парцелу, те је утврђено да се наведено решење о изузимању ове парцеле не може поништити из тог разлога што је став Врховног суда Србије изнет у пресуди У 5070/07 од 05.03.2008. године. Приликом доношења оспореног решења, тужени орган је узео у разматрање све наводе жалбе и утврдио да су исти неосновани и без утицаја на одлуку из диспозитива из разлога што су одредбе Закона о планирању и изградњи ("Службени гласник РС", бр. 47/03 и 34/06) у овој управној ствари тачно и правилно примењене. Ценећи навод тужиоца, да је првостепени орган погрешно применио материјално право, јер је за правилну примену члана 86. став 7. Закона о планирању и изградњи, битно да ли је изузето земљиште приведено намени која је била предвиђена у тренутку изузимања земљишта, а није битна чињеница да ли је ово земљиште приведено намени која је утврђена касније донетим планским актима, а што је и била пракса управних органа и Управног суда, тужени орган закључује да је исти неоснован, јер је у новијим пресудама Управног суда и то: 20 У 10376/15 од 07.10.2015. године, 12 Уп. 4/14 од 21.10.2015. године и II-3 У 3661/13 од 18.09.2014. године, заузет другачији став у коме се наводи да је битно и да ли је земљиште приведено другој измењеној намени у складу са измењеним планским актом, односно важећим планским актом, у складу са законом.

По оцени суда, правилно је тужени орган одлучио, применом одредбе члана 230. став 1. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 33/97 и 31/01 и "Службени гласник РС", бр. 30/10), када је донео одлуку као у диспозитиву оспореног решења.

Суд је посебно ценио навод тужбе да је предметна парцела у време поднетог захтева по приложеној копији и извештају из катастра, ЗК улошку ..., аерофото снимку, била празна без објеката, неизграђена, неприведена намени изузимања за котларницу, а по увиду у план Генералног плана Београд, ГП 2021, усвојеном 19.03.2003. године, предвиђена за становање, али налази да исти није од утицаја на оцену законитости оспореног решења. Наиме, чињеница да је у време подношења захтева земљиште било приведено, у складу са законом, касније предвиђеној намени, од стране лица коме је земљиште дато на коришћење управо у циљу привођења намени утврђеној важећим планским актом, не води закључивању да земљиште није приведено планираној намени, и да су испуњени законом прописани услови за поништај решења о изузимању неизграђеног грађевинског земљишта.

Суд је ценио и остале наводе тужбе, али је нашао да су имајући у виду напред наведено, без утицаја на правилност и законитост оспореног решења. Осим тога, ти наводи су истоветни наводима жалбе, које је тужени орган, у складу са одредбом члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку, потпуно и правилно оценио и дао детаљне и на закону засноване разлоге, које у свему као правилне и законите прихвата и овај суд.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је одлучио као у ставу I диспозитива ове

пресуде, у складу са одредбом члана 46. став 2. Закона о управним споровима, применом члана 40. став 2. наведеног закона.

Разматрајући захтев заинтересованог лица “ББ” д.о.о. из ..., да му тужилац надокнади трошкове управног спора, суд је имао у виду да је заинтересовано лице имало трошкове на име награде адвокату за састав одговора на тужбу у износу од 16.500,00 динара, трошкове на име приступа на одложену расправу у износу од 9.000,00 динара, као и на име приступа на одржану расправу у износу од 18.000,00 динара, сагласно Тарифи о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката (“Службени гласник РС”, бр. 121/12), па је одлучио као у ставу II диспозитива пресуде, на основу одредбе члана 153. став 1. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11...87/18), која се примењује на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима. Суд није разматрао тражени износ преко досуђеног, јер исти није у складу са Тарифом о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 20.12.2019. године, 2 У 2322/16

Записничар **Председник већа-судија**
Снежана Николић, с.р. **Гордана Гајић Салзбергер, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ТТ